

Sjeverni Velebit - U posjetu Velikom Lubenovcu, Rossijevoj kolibi i Velikom Kozjaku

Opće informacije

Iz Otočca vodi 21 kilometar asfaltne ceste do mjesta Krasnog. Krasno je krasno. Mjesto je već krenulo u seoski, religijski i planinarski turizam. U selu ima nekoliko poznatih sirana gdje se može za umjerene novce kupiti čuveni krasnički sir. Povrh mjesta je omanja crkva s prilaznim putem – kalvarijom gdje se nekoliko puta na godinu skuplja veliki broj hodočasnika. Iz Krasnog se kreće na mnoge planinarske ture, a mi smo krenuli prema Štirovači. Na raskrižju Begovača, kod Careve kuće, skrenuli smo desno i nakon šest kilometara makadamske ceste došli na Veliki Lubenovac, znamenitu planinsku dolinu.

Naš lijepi izlet

Na Lubenovac smo došli kasno i ubrzo zaspali.

Jutro je. Uobičajeno buđenje u planini; šuškanje vreća za spavanje, šaputanje i “šuljanje” van iz planinarske kuće. Među prvima iskrala sam se iz vreće i krenula vidjeti “jutarnje jezero” koje se prostire ispred našeg skloništa. Što je to “jutarnje jezero”? Evo priče: Veliki Lubenovac je krško polje dugačko oko tisuću metara. Specifičnost je lokacije što je u zoru dolina uvijek prekrivena maglom pa i onda kad je gore posve plavo osunčeno nebo. Sve je nalik velikom jezeru, dugačkom nekoliko kilometara iz kojega se, poput nekih otočića, izdižu krošnje usamljenih jela i stijene nevjerojatnih oblika. Po izlasku iz skloništa, bila sam ushićena zatečenom slikom. Bilo je sve savršeno.

Kako je u blizini planinske kuće dozvoljeno kampiranje, nekoliko ranoranilaca iz šatora već je bilo ustalo i zajedno samnom promatralo prve zrake sunca kako se probijaju kroz maglu.

Pijući jutarnju kavicu, gledala sam kako se sa dolaskom sunca ovo nevjerojatno “jezero” polako rasplinjava i iščezava. Ubrzo se skupila čitava ekipa i padaju dogovori o današnjem pješačenju. Odluka je donijeta; ruksaci na ramena, šeširi na glavu i put Rožanskih kukova i Rossijeve kolibe. Prvih nekoliko hodamo dolinom i dobro napredujemo prema raskrižju za Premužićevu stazu. “Majko mila!” Ovdje nas je dočekala žestoka uzbrdica. “Pa tko nas na ovo tjera?”, “Kada će završiti to pentranje?”,

Planinarsko društvo “Dalekovod” na osvojenom vrhu Kozjak

Dolina Veliki Lubenovac

puhali smo. Srećom Premužičeva staza je brzo došla i krenuli smo prema našem današnjem odredištu - Rossijevoj kolibi. Dio puta koji vodi kroz strogi prirodni rezervat "Rožanske kukove" neopisivo je lijep. Smjenjuje se mnoštvo škrapa, jama, vrtača, čas gledamo surove stijene, pa opet slikovite doline, pa debele bukve koje štite svojom hladovinom. Nailazimo na odvojak za Crikvenu (1641 m) i penjemo se na vrh. Koji prizor! Mi poput mrava na golemoj stijeni. Puca vidik na more i otoke. Dugo smo se zadržali gore uživajući u pogledu. Potom oprezno spuštanje niz skoro okomitu stijenu do sigurne Premužičeve staze.

Za dva sata i nekoliko minuta stigli smo s Lubenovca do Jurekovića dolca gdje se nalazi Rossijeva koliba. Šarena livada, stotine leptira i malena kamena koliba.

Mir i mi.

Na peći u kolibi spremamo juhu, a u ložištu ispred skloništa pucketa vatra i pripremamo kobasice i gljive. Iza ručka kavica, pa uspon na Pasarića kuk koji se uzdiže nad samim skloništem. Odavde opet savršeni pogled na more. Kuda god pogledaš sve plavo. Vedro nebo i nepregledna morska daljina.

U povratku do Lubenovca gostimo se mirisnim malinama.

Večer smo proveli pred skloništem. Velika vatra, pečene gljive, usna harmonika i gitara. Pjesma je pala.... i mi smo padali.... od smijeha, naravno. San u planini. To se ne može objasniti onome tko ga nije probao, ali se može opisati kao kvalitetan i neusporediv s onim gradskim.

Slijedeći dan se odlučujemo za uspon na Veliki Kozjak. Put do vrha Kozjaka je posve drugačiji od onog jučerašnjeg. Uglavnom vodi kroz gustu šumu. Idemo preko Oblog kuka, skačući poput divokoza sa stijene na stijenu i dospijevamo na vrh Kozjaka (1629 m). S razlogom je dobio naziv Veliki Kozjak. S jedne strane puca pogled na Rožanske i Hajdučke kukove, na Lubenovačko polje, a s druge strane se protežu prostranstva Štirovačke prašume. I na ovome se vrhu prilično dugo zadržavamo, sve nekako odugovlačeći povratak na Lubenovac. Svjesni smo da ćemo se čim dođemo do Lubenovačkog polja sjesti u automobile i krenuti put civilizacije. Povratak nam usporavaju i maline kojima opet ne možemo odoliti.

Onda automobili, pa vijugava šumska cesta, pa malo tuge i naravno obećanje "mitskoj planini" poznatom planinarskom pjesmom: VRATIT ĆEMO SE...!

Jutarnje jezero od nalegljih oblaka

Na putu za Veliki vrh

Povratak sa Kozjaka

Rossijeva kuća na Premužića stazi

Udarna grupa oko poljskog bunara